

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ. ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΔΛΗ

Μιά μέρα ο 'Αλῆς, ο πρώτος ἀξάδεργος καὶ γαμπρὸς τοῦ Μουχα-
μέτη, τὸν πορφύρη τῶν Μουσοῦλιάνων, ταξίδεψε μ' ἕνα καραβάνι
καμήλες, ἔχοντας καμήλαρὸν τὸ δοῦλο του.

Στὶς καμήλες ἀπάνω εἶνε φορτωμένα ψωμιὰ.

Στὸ δρόμῳ τὸν πλησίασε ἕνας ἑβραῖος καὶ τοῦ γράφησε ἕνα ψωμί.
'Ο 'Αλῆς εἶπε τότε τὸν δοῦλό του νὰ δώσει τὸ ἑβραῖον ἕνα ψωμί.
'Εκείνος ὅμως εἶπε γιὰτὶ βαρύνεται, εἶπε γιὰτὶ ἦταν φιλάργυρος, ἀπο-
κρίθηκε:

- Μὰ, ἀφέντη, τὸ ψωμί εἶνε μέσα στὰ κοφίνια.
- Τότε δός του ἕνα κοφίνι, διάταξε ὁ 'Αλῆς.
- 'Αλλὰ καὶ τὰ κοφίνια εἶνε φορτωμένα ἀπάνω στὶς καμήλες, ἀ-
φέντη.
- Δός του τότε μιὰ καμήλα φορτωμένη.
- 'Η καμήλες εἶνε δεμένες ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀφέντη...
- Τότε δόσε ὅλες τὶς καμήλες καὶ φῦγε καὶ σὺ γιὰτὶ δὲν σὲ χροιά-
ζομαι πειὰ, ἀπάντησε ὁ δίκαιος 'Αλῆς καὶ ἔδωσε τὸν κακὸ ἑβραῖό του.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

'Ο Μεγάλος Βεζύρης 'Αλῆ-πασὰ ἦταν γεννημένος τὴν ἴδια μέρα
μὲ τὸν Σουλτάν-'Αῤῥῆ, μὲ τὴ διαφορά πὸς ὁ Βεζύρης εἶχε γεννηθεῖ τέσο-
ρες ὥρες προητέρα ἀπ' τὸ Σουλτάνο. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, τὸ ἤξεραν
ὄχι μόνο ὁ δῦό τους, μὰ καὶ ἄλλοι σχετικοὶ τους.

Μιά μέρα ὁ Σουλτάνος δοκιμάζοντας τὸ πνεῦμα τοῦ 'Αλῆ, τὸν
ρώτησε πρὸς σὲ ἐπισημοῦ κόσμο:

—Ποῦς ἀπὸ τοὺς δύο μὸς εἶνε μεγαλύτερος, παρὰ μόν;

Δὲν πρόδωσε, βέβαιε, τὸ ἐσθὴν ἡμίσει ἐπίτηδες, "Αν λοιπὸν ὁ
Βεζύρης ἀποκρινόταν: — «'Εγὼς, θάπετε ὅσο, γιὰτὶ δὲν ταίριαζε
νὰ πῆ σ' ἕνα Σουλτάνο πὸς ὁ Βε-
ζύρης του εἶνε μεγαλύτερος. "Αν
πάλι ἔλεγε τὸ Σουλτάνο του: —
'Εσείεις, θὰ φανότανε ταπεινὸς
ἀντιλόγους, πρῶτα μὸν δὲν τὸ
θελε οὔτε αὐτὸς, μὰ οὔτε καὶ ὁ
Σουλτάνος τὸ περμένο ἀπὸ τὸν
περιφρῶ 'Αλῆ-πασὰ. Μιὰ ὁ 'Αλῆς
ἦταν ἔξυπνος. Καὶ βγήκε εἰκόνα
ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι, πὸν τὸν ἔφε-
ρε ἢ ἐρώτησι τοῦ Σουλτάνου, μὲ
μιὰν πνευματικὴ ἀπόκρισι του:

—Μεγαλειότατε, εἰτε, ἔκανα
καὶ σὺ γέννησι μόν ὄτι κίνο
πάντα γιὰ Σὰς, Βασίλισσα νὰ γεν-
νηθῶ τέσσερες ὄφες νοκίτερα γιὰ
νὰ βροίκωμαι σὸν κόσμο καὶ νὰ
μπαρὸ νὰ σὰς προῦπανήσω!...

'Ο Λέων Τολστόϊ

Ο ΑΡΧΙΚΛΕΦΤΗΣ

'Ενας γυρολόγος, μὲ γεμάτῳ τὸ καρποσάκι του ἀπὸ σκοῦτες, γύ-
ριζε στοὺς δρόμους καὶ τὶς πούλαγε πρὸς τριάντα παράδες τὴ μιὰ.
'Όλοι λοιπὸν τρέγανε καὶ ἀγοράζανε ἀπὸ αὐτὸν φτηνὲς σκοῦτες.

'Όστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως βγήκε καὶ πούλαγε σκοῦτες καὶ ἕνας
ἄλλος γυρολόγος, πρὸς εἰκοσι παράδες τὴ μιὰ. Τότε ὁ κόσμος παρή-
τησε τὸν παλιὸν γυρολόγο καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπ' τὸ νῆο. 'Ο πρώ-
τος γυρολόγος ἀποφάσε — καὶ μὲ τὸ δίκιο του — πὸς ὁ ἄλλος κατέ-
φερε νὰ πούληθῃ τόσο φτηνὰ τὸ ἴδιο πράγμα, καὶ ἕνα βράδε πῆγε
κρυφὰ σὰτι του καὶ τὸ λέει:

—Βοὲ ἀδερφέ, πὸς σὲ συμφέρει καὶ πούλῃς τὶς σκοῦτες σου εἰκοσι
παράδες τὴ μιὰ; 'Εγὼ πὸν κλέβω τὰ ὄνικά του, μὴδὲς βγάζω τὰ λε-
φτά μου πούλοντας τες πρὸς τριάντα παράδες.

Τότε ὁ ἄλλος γυρολόγος γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ τὸ ἀπο-
κρίθηκε:

—'Απλούστατα, φίλε μου, ἐμένα μὲ συμφέρει νὰ τὶς πούλωθῃ εἰ-
κοσι παράδες, γιὰτὶ κλέβω τὶς σκοῦτες ἑτοίμες!...

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ποιαννίτες κρατοῦσαν προσωπιητὴ σοβαρότητα, λόγολοι πάντα
καὶ λοζάνοι, φοροῦσαν συνήθως «μαλλιαρὰ σιγόναν καὶ περιέδε-
νον τὴν εἰς δασεῖς πλοκάμους κναιόνουσαν χαιτήν των διὰ πραιοῖ-
νη ταυίας». Σαὶ χέμου τους κρατοῦσαν χοντρὸ βαθδὶ ἢ ῥόταλο-
μαστοῖκα — καὶ γι' αὐτὸ ὁ λαὸς τοὺς ὄνομαζε μ α τ σ ο υ κ α ρ ι δ ε ς .
Τὸ ῥόταλο αὐτὸ τοὺς ἐχρησιμοῦνε γιὰ νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ
τοὺς σκῆλους, στὶς περιουδεῖς τους, μέσ' ἀπὸ τὰ χωριά, ἀλλὰ καὶ
γιὰ ν' ἀμύνονται ἐναντίον τῶν... ἀνθρώπων σὲ περιπτώσι ἀποτυχίας!
'Ο διαπρηξὴς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. 'Αρ. Κούβης γράφει
ὅτι ἔχει στὴν ταχίτη του ἕνα τέτοιο βαθδὶ κομπογιαννίτη, τὸ ὅποιο
στὴ λαβὴ του φέρει σκαλισμένῳ τὸ συμπλέγμα δύο φειδιῶν, δηλ., τὸ
ἔμβλημα τοῦ προγόνου αὐτοῦ 'Ασκληπιοῦς.

Τέλος ὅταν ὁ κομπογιαννίτης
ἐμπαιναν στὰ χωριά, διαλοῦ-
σαν, εἶτε αὐτοὶ ὁ ἴδιος, εἶτε μὲ
τὸν τελάλη, τὴν ἰδιότητά τους
ὡς χειροφυγῶν ἢ παθολόγων:
«—Γιατρὸς καλὸς!... γαμπρὸς
καλὰ!... πούλω ζοῆ!...» κλπ.

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟΥ Α. ΤΟΛΣΤΟΪ

Η ΒΑΡΥΤΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

'Ο ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα φιλονεικοῦσαν ταχτικά γιὰ τὸ ποὺς ἀπ'
τοὺς δύο τους ἔκανε τὶς βαρύτερες δουλειές.

- 'Εγὼ! ἔλεγε ὁ ἄντρας.
- 'Όχι, ἐγὼ! τοὺ ἀπαντοῦσε ἡ γυναῖκα του.
- Κι' ἔτσι ἡ φιλονεικία τους ἐξελουλοῦσθε, γιὰτὶ ποτὲ δὲν ἐσιμφο-
νοῦσαν.

Τέλος, ἕνα πρῶτὸ καλοκαιριτικὸ ἀποράσιον νὰ ἀρήσει ὁ καθένας
τὴ δουλειά τὴ δική του καὶ νὰ κἀνὴ τὴ δουλειά τοῦ ἄλλουνοῦ.

- Κι' ἔτσι ἡ γυναῖκα πῆγε στὸ χωράρι καὶ ὁ ἄντρας ἔμεινε στὸ σπίτι.
- Προσοχῆ, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε. Νὰ βγάλῃς
ἔξω τὶς γελιάδες καὶ τὰ πρόβατα νοῦς. Νὰ δώσης φράξ στὰ κλωσσο-
πούλια καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴ χαθῇ κανένα τους. Νὰ ἐτοιμάσης τὸ
δεῖπνο γιὰ τὸ βράδι, νὰ κἀνῃς τὶς τιμητικὰς καὶ νὰ χτυπήσῃς καὶ τὸ
γάλα γιὰ νὰ βγάλῃς βοῦτιρο. Μὴ λησμονήσης νὰ κοπιώσης καὶ τὸ
κεχρί!...

Κι' ἀφοῦ ἀνέφερε μὲ τὴ σειρά στὸν ἄντρα τὴς ὅλες τὶς δουλειές
ποὺ ἔφερε νὰ κἀνῃ, ἡ γυναῖκα ἔφυγε.

Τὰ ῥωα, μὴδὲς ἤθελε ἢ συνηθισμένη τους ὥρα, βγήκαν μόνά τους
ἔξω καὶ σκορπίστηκαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 'Ο ἄντρας εἶδε καὶ ἔπαθε ὡς πὸν
νὰ μπουρένη νὰ τὰ σημαίαση.

'Όταν ὅμως μῆκε στὸ σπίτι, σκέφτηκε ὅτι ἔφερε νὰ κἀνὴ ἀκόμα
κάτι γιὰ νὰ μὴν ἔχη φόβο μῆτος ἀράξῃ κανένα ἀπ' τὰ κλωσσοπού-
λια τὸ γράφα.

Τάδεσε λοιπὸν ὄλα ἀπὸ τὸ πόδι, τὸνα κοντὰ στ' ἄλλο, μ' ἕνα ψιλὸ
σκακὶ καὶ στὸ τέλος ἔδεσε καὶ τὴν κλωσσα στὴν ἄκρη τοῦ σκακίου.

—Τώρα, σκέφτηκε, δὲν ἔχω φόβο μὴ ποὺ ἀράξῃ κανένα τὸ γράφα.

Ἐίχε προσέξει ἀκόμα πὸς ἡ γυ-
ναῖκα του, ἕνα κοπιάνισε τὸ κεχρί,
ἀνοκίτησε μᾶζὸ καὶ τὴ ζῆμη, καὶ
θέλησε νὰ κἀνῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο.
'Ἐπειτα, γιὰ νὰ χτυπήσει σιγχαρ-
νος καὶ τὸ γάλα καὶ νὰ βῆγῃ τὸ
βοῦτιρο, ἔδεσε τὸ γαλακτοδοχεῖο
στὴ μέση του.

'Όπότον νὰ κοπιανιστῇ τὸ κε-
χρί, σκέφτηκε, θάνα βγαλμένο
καὶ τὸ βοῦτιρο.

'Αῤῥα μὰ ἄκουσε τὴν κόττα νὰ
φρονάζῃ καὶ τὰ πούλια νὰ χαιόνη
τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνεῖς τους.

Καθὸς ὅμως θέλησε νὰ πετα-
χτὴ γοῖγοσα-γοῖγοσα ἔξω καὶ νὰ
ἰδῇ τὶ τρέχει, σκόνταντε, ἔπεσε κά-
τω καὶ ἔκαμε κομιάντι τὸ γαλα-
κτοδοχεῖο. Τέλος πάντων προῦ-
θηκε καὶ βγήκε ἔξω στὴν αὐλή.
'Ἐκεῖ εἶδε ἕνα μεγάλο καὶ δυνατὸ
γέφυρα πὸν εἶχε ἀράξῃ ἕνα

πρόδι. 'Αλλὰ μᾶζὸ μ' αὐτὸ εἶχε σκακίσι ψηλὰ στὸν ἀέρα σὰν κοπιολοῖ
καὶ τ' ἄλλα πούλια καὶ τὴν κλωσσα μᾶζὸ!...

'Ἐνὸ ὁ χοριάντι στεκόταν μ' ἀνοχτὸ τὸ στόμα, κῶθηκε μέσα στὸ
σὰτι ἕνα γοιούνη καὶ γράμισε τὴ σκῆρη μὲ τὴ ζῆμη.

'Η ζῆμη κῶθηκε καὶ τὸ γοιούνη ἄρχισε νὰ τὴν τρέφῃ!...

'Ἐνα ἄλλο γοιούνη, πάλι, ἔχουσε τὸ κεφάλι του μέσα στὸ γουδι
καὶ ἔφαγε καὶ αὐτὸ τὸ κεχρί!... Στὸ μεταῦν ἔδουσε καὶ τὴ φωτιά. 'Ο χο-
ριάντι, μπανίοντας στὸ σὰτι καὶ βλέποντας ὅλες αὐτὲς τὶς ζῆμεις, τᾶ-
χουσε διότλητα. Σταίφουσε τὰ χέμου του καὶ ἄρχισε νὰ κλάιγεται!...

'Σὰν ἐγίνοσε ἡ γυναῖκα τὸν κατὰ τὸ δεῖλι, κᾶπταξε στὴν αὐλή καὶ
δὲν εἶδε οὔτε κλωσσα, οὔτε κλωσσοπούλια. Σεφρότωσε τότε βιαστικά
τὸ ἀλόγῳ τῆς καὶ μῆκε ἀνήσυχη μέσα στὸ σὰτι.

—Ποῦ εἶνε ἡ κλωσσα μὲ τὰ πούλια τῆς; ρώτησε τὸν ἄντρα τῆς.

—Τάδεσε τὸνα κοντὰ στ' ἄλλο γιὰ νὰ μὴ χαθῶν καὶ τ' ἀράξῃ
ὄλα μᾶζὸ ἕνα μεγάλο γέφυρα! ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας τῆς.

—Καλὰ. Καὶ τὸ φαί ποὺ εἶνε;

—Φαί γρῶνεις τώρα; Δὲν βλέπεις πὸν οὐσίτηρε ἢ φωτιά;

—Τὸ γάλα τὸ χτυπήσης;

—'Όχι. Καθὸς ἔκανα νὰ τρέξω γιὰ τὰ πούλια, σκόνταντα καὶ χῶ-
θηκε. Τὸ φεργαν τὰ σκακί!...

—Κι' ἡ ζῆμη γιὰτὶ εἶνε χυμένη στὸ πάτομα;

—Νὰ, ἔξ ἀτίας ἀπάντὸν τὸν καταρῶνον γοιούνην. Τὸνα μῶ
ἀναποδογίσε τὴ σκῆρη καὶ τ' ἄλλο μῶ ἔπατόρησε τὸ κεχρί.

—Μπρόβο, ἄντρα, πούλι ὄφια τὰ κατάρους! εἶτε ἡ γυναῖκα. "Αν
ρωτᾶς καὶ γιὰ μὲνα, φεργουσα ἄλο τὸ χωράρι.

—'Αι! βέβαια! Στὸ χωράρι δὲν ἔχει νὰ κἀνὴ κανεῖ σακὸ μονάχη
μιὰ δουλειά. 'Ἐνὸ ἐδῶ πρέπει νὰ κἀνῃς μᾶζὸ ἕνα πορὸ δουλειές!...

Πῶς νὰ τὰ βγάλῃς λέρα, γυναῖκα!...

—Κι' ὅμως, νὰ πὸν ἐγὼ τὰ βγάῶς λέρα, κάθε μέρα κίωλας. Λοκτὸν
πρόσεχε νὰ μὴν ἀρχίσῃς ἄλλη φορὰ τὴ γέφυρα καὶ νὰ μὴ λῆς πὸς ἡ
γυναῖκες κᾶθοντα στὸ σὰτι
μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα!...Τ'
ἀκουσε, νοκωσῆση;

—Τ' ἄκουσα, γυναῖκα, γὰ
κουσα καὶ δὲν θὰ ξαναβῶλο
πειὰ ἄργα!... Μὲ νοῦσης!...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΪ

